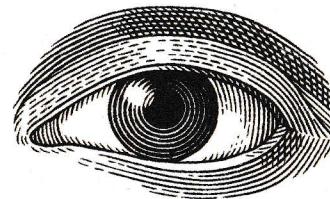

PRIZONIERUL

O poveste despre iertare, eliberare și iubire

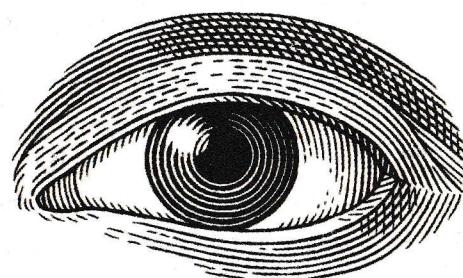
Anand Dílvar

Traducere din engleză de
Mirela Calotă

Cuprins

<i>Prolog</i>	13
Capitolul I	15
Capitolul II	21
Capitolul III	31
Capitolul IV	41
Capitolul V	49
Capitolul VI	59
Capitolul VII	67
Capitolul VIII	73
Capitolul IX	83
Capitolul X	89
Capitolul XI	97
Capitolul XII	107
Capitolul XIII	111
Capitolul XIV	117
Capitolul XV	123

Capitolul I

Când mi-am revenit, am realizat imediat că ceva nu era deloc în regulă.

O lumină orbitoare îmi rănea ochii, dar nu puteam să clipesc. Am încercat să mă uit în altă parte, să-mi mișc brațele și să-mi acopăr față cu palmele, dar nu am putut.

Întregul corp îmi era paralizat, chinuit de o durere sfâșietoare, și mai rece ca niciodată.

Am încercat să strig, să cer ajutor, dar era în zadar. Aveam ceva în gură care îmi ardea gâtul, și un zgomot oribil îmi bubuiua în urechi.

Au trecut câteva ore și mintea mea clocotea de disperare. De la disperare am trecut încet la groază, în timp ce câteva gânduri coerente au reușit să se strecoare prin durerea din capul meu...

*Unde sunt?
Ce mi se întâmplă?
Probabil că sunt mort...*

Amestecul de durere, teamă și aceste gânduri m-au făcut să leșin, slavă Domnului, astfel oferindu-mi un strop de ușurare.

Respect Nu știu dacă au trecut ore sau zile până m-am trezit din nou.

Încă nu mă puteam mișca și aveam ochii larg deschiși. Durerea scăzuse puțin, lumina încă mă orbea, dar era mai suportabil. Atunci mi-am dat seama că zgometul îngrozitor pe care îl auzeam era un fel de respirație greoaie, profundă... nu era respirația mea, de asta eram sigur.

Durerea fizică s-a domolit puțin, dar a început un nou fel de suferință: confuzie mintală și o nevoie bruscă, imperioasă de răspunsuri.

*Sunt într-adevăr mort?
Pe cine aud respirând?
Ce e chestia asta din gură care îmi rânește gâtul?*

Încetul cu încetul, amintiri despre ceea ce credeam că avusese loc în ziua anterioară au început să își facă loc — petrecerea, băuturile, cearta cu Laura, plus Edward care insista să încerc acel drog idiot de care era atât de entuziasmat.

— Te rog, nu mai bea! Nu vezi că te omori? striga Laura la mine. Asta vrei?
— *Nu vreau să mor. Vreau doar să evadez.*
— Să evadezi de unde? Ești nebun!
— *Da, sunt nebun și tu nu mă înțelegi. Nimeni nu mă înțelege...*

Mi-am aruncat în gură cele două pastile albastre pe care le luasem de la Edward. Acesta a fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

O, Doamne! Am reușit până la urmă! M-am sinucis.

Nu se poate întâmpla una ca asta. Ce se petrece cu mine? De ce nu pot să mă mișc? De ce nu pot să închid ochii?

Idiotul ăla m-a otrăvit, m-am gândit. Și uite c-am ajuns în iad ca să plătesc pentru ce am făcut... e chiar mai rău decât mi-am imaginat.

Nu prea credeam în viața de după moarte, dar în acel moment nu părea să existe altă explicație.

Te rog, Doamne! Te rog să mă ierți! Mai dă-mi o sansă...

Sunetul unei uși deschizându-se mi-a întrerupt șirul gândurilor. Am auzit vocea unei femei:

- Ce zgomet infernal face mizeria asta! spuse ea.
- E singurul pe care-l avem. Știi cum e locul ăsta, a răspuns un bărbat.
- Cum e posibil să avem un singur aparat pentru respirație artificială?
- Ei bine, asta este situația. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință.
- Și ce s-a întâmplat cu el?
- El e distrus de-a binelea. De ce nu-l dezvelești ca să-l vezi?

Am simțit cum un cearșaf îmi este tras de pe față și am văzut o femeie în uniformă albă care se holba la mine cu o expresie înfricoșată.

Bărbatul de lângă ea s-a aplecat ca să vadă mai bine.

— Nu, aşa a fost de când l-au adus. Când l-au lăsat la Urgențe, au spus că a avut un accident, dar era drogat. Încă era conștient, totuși, și repeta întruna: „Laura, îmi pare rău“. După aia, a intrat în comă și se pare că are un fel de rigor mortis — n-am putut să-i închidem ochii.

— Bietul de el! Era mai bine dacă murea.

— Vrei să zici că *nouă* ne era mai bine. Așa, ne-am pricopsit cu o legumă pe care să o menținem în viață, într-un pat de care are nevoie altcineva. Ce risipă de electricitate!

— Crezi că poate să vadă sau să audă... sau să simtă ceva?

— Bineînțeles că nu, uită-te aici...

Am văzut un tub mișcându-se către pat și am simțit o durere în braț, ca o înțepătură.

Mă doare, ticălosule! Sunt viu... sunt treaz!
Ajută-mă!!!

Am încercat în zadar să strig.

— Ar trebui să-i schimbi perfuzia, dacă tot suntem aici, zise bărbatul. Cineva trebuie să ude legumele.

Au râs amândoi, iar eu am simțit cum mă cuprinde un val de furie și disperare.

Bărbatul a ieșit din cameră. Femeia a schimbat o sticlă care atârna lângă pat și apoi a ieșit și ea.

Deci acum aveam niște răspunsuri. Am reascultat discuția în minte:

„Un accident...“

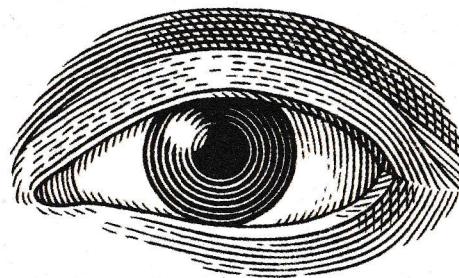
„A intrat în comă...“

„Laura, îmi pare rău...“

„Cineva trebuie să ude legumele...“

„...să ude legumele...“

„...legumele...“

Capitolul II

În primele câteva zile, am reușit să explorez puțin din camera în care eram. Mai exact, am explorat acea parte a camerei care se afla în câmpul meu vizual imobil.

Deasupra mea era agățată de tavan o lampă de neon uzată care părea gata să cadă.

În partea dreaptă a patului era un cârlig pentru perfuzia pe care asistenta venea să o schimbe o dată pe zi. Mai încolo, în dreapta, puteam distinge un tub care conținea o pompă neagră, ca un burduf care se ridică și cobora în ritmul a ceea ce puteam numi acum „respirația mea“.

În stânga mea se afla o mașinărie complicată cu butoane, lumini și monitoare. Am aflat ulterior că această mașinărie îmi controla respirația, ritmul cardiac și nutrienții administrați printr-un tub care ajungea în stomac.

În spatele acelei instalații puteam vedea o parte din fereastră, care era sursa principală a chinului meu: lumina care intra prin fereastră în fiecare dimineată îmi deranja ochii, trezindu-mă și readucându-mă în iadul pe care îl trăiam.

Durerea fizică nu era nimic în comparație cu tortura mintală pe care propria mea minte o provoca.

Responsabilitatea de neajutorare, vina, furia, frica, imposibilitatea de a exprima vreuna dintre aceste emoții se combină în capul meu ca să mă înnebunească.

În fiecare zi îmi doream să nu mă mai trezesc, îmi doream ca mașinăria care mă ținea în viață să nu mai funcționeze și să pună capăt suferinței mele.

Ce le dădea acestor doctori dreptul de a mă ține aici? Ce folos putea fi în faptul că mă țineau în viață? Eram o nenorocită de legumă, incapabil să mă mișc sau să vorbesc.

Eram copleșit de neputință, care începea să se transforme în ură. Ură față de oamenii care mă țineau în viață, ură față de viață însăși.

Asistenta avea dreptate: mi-ar fi fost mai bine mort. Cu toate asta, venea în fiecare zi în camera mea ca să-mi schimbe perfuzia care mă hrănea. Deși credea că nu sunt conștient, nu se uita niciodată în ochii mei. Verifica repede dacă toate tuburile care se aflau între mine și aparat erau în regulă și se grăbea să iasă afară cât mai repede.

În fiecare zi, când o vedeam că vine, o imploram în mintea mea să nu mai aibă grija de mine. Nu-și dădea seama că nu-mi făcea nicio favoare ținându-mă în viață?

Te rog, lasă aia în pace! o imploram în mintea mea. Dacă-ți e prea teamă să te uiți la mine, atunci de ce mai vii? Lasă-mă să mor...

Dar iar și iar eram forțat să o văd cum vine și-și duce la capăt rutina zilnică, lăsându-mă aici... în viață. Iar și iar și iar...

Fir-ar să fie! Aș vrea ca toate asta să se sfârșească!

Vă rog, faceți ceva! Să mă ajute cineva! Nu mai vreau să trăiesc!

— Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. Se pare că vei rămâne așa o vreme, am auzit dintr-o dată o voce spunându-mi, în ciuda faptului că nu mai era nimenei în cameră.

— Ai făcut-o lată de data asta, nu-i așa? continuă acea voce ciudată.

— *Cine ești? Un înger?* am răspuns încrucișat.

Cumva am înțeles că vocea nu venea din exteriorul meu.

— Ha! Ești cel mai mare ateu din lume și acum crezi în Dumnezeu și în îngeri? Hai, zău așa!

— *Cum poți să-ți dai seama ce gândesc? Am înnebunit?*

— Asta e destul de probabil.

— *Deci nu ești real?*

— Uite ce e, chiar nu pot să-ți spun nimic din ceea ce nu știi deja... Poate că mai târziu îți vei da seama cine sunt.

— *Laura... e bine? De ce nu au venit părinții mei să mă vadă? Când voi muri? Asta este pedeapsa mea?*

— Nu fi atât de prost! Îți-am spus că nu știi nimic din ceea ce tu nu știi.

— *În acest caz, nu-mi ești de prea mare folos.*

— Dacă vrei, pot să plec.

— *Nu!!! Te rog nu pleca.*